

The Holy See

Sveta misa na Nedjelju Božje riječi

HOMILIJA SVETOG OCA

Bazilika sv. Petra

Treća kroz godinu, 21. siječnja 2024.

[Multimedia]

Čuli smo da „reče im Isus: ‘Hajdete za mnom [...]’. Oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim“ (Mk 1, 17-18). Velika je snaga Božje riječi, kao što smo čuli i u prvom čitanju: „Riječ Jahvina dođe Joni drugi put: ‘Ustani’, reče mu, ‘idi u grad Ninivu [...] propovijedaj u njemu’ [...]. Jona ustade i ode [...] kako mu Jahve zapovjedi” (Jona 3, 1-3). Božja riječ oslobađa snagu Duha Svetoga. To je sila koja privlači Bogu, kao što se dogodilo onim mladim ribarima, koje su Isusove riječi pogodile kao grom iz vedra neba; i to je snaga koja šalje drugima, kao u Joninu slučaju, koji ide onima koji su daleko od Gospodina. Riječ, dakle, *privlači Bogu i šalje prema drugima. Privlači Bogu i šalje prema drugima* – to je njezin dinamizam. Ne ostavlja nas zatvorenima u sebi samima, već širi srce, donosi preokret, stubokom mijena navike, otvara nove svjetove, otvara nepojmljive horizonte.

Braćo i sestre, Božja riječ to želi učiniti u svakome od nas. Kao i kod prvih učenika koji, prihvativši Isusove riječi, ostavljaju svoje mreže i započinju prekrasnu pustolovinu, tako i na obalama naših života, kod obiteljske lađe i mreža poslova, Božja riječ *budi Isusov poziv*. On nas poziva da s njim izvezemo na pučinu za druge. *Dà, Božja riječ pobuđuje poslanje*, ona nas čini Božjim glasnicima i svjedocima za svijet kojim se valja bujica riječi, ali koji je žedan te riječi koju često ignorira. Crkva živi od tog dinamizma: pozvana je od Krista, privučena od njega i poslana u svijet svjedočiti za njega. To je dinamizam u Crkvi.

Naprосто ne možemo bez Božje riječi, njene blage snage koja, kao u nekom razgovoru, dotiče srce, utiskuje se u dušu, obnavlja je Isusovim mirom koji nas čini nemirnima kad je o drugima riječ. Pogledamo li Božje prijatelje, svjedoke Evanđelja u povijesti, vidimo da je za sve njih Božja riječ bila od presudne važnosti. Sjetimo se prvog monaha, svetog Antuna, koji je, snažno pogođen jednim odlomkom iz evanđelja dok je sudjelovao na misi, ostavio sve zbog Gospodina; sjetimo se svetog Augustina, u čijem je životu došlo do velikog preokreta kad je Božja riječ izliječila njegovo srce; sjetimo se svete Terezije od Djeteta Isusa, koja je otkrila svoj poziv čitajući poslanice svetog Pavla. I sjetimo se sveca čije ime nosim, Franju Asiškog, koji, nakon molitve, čita u evanđelju da Isus šalje svoje učenike propovijedati te uzvikuje: „Ovo je ono što hoću, ovo je ono što tražim, ovo želim cijelim srcem izvršiti“ (TOMA ČELANSKI, *Prvi životopis sv. Franje*, 9. poglavlje, 22). To su životi promijenjeni Riječju života, Gospodinovom riječju.

Ali pitam se: zašto se isto ne dogodi mnogima od nas? Toliko puta slušamo Božju riječ, na jedno uho uđe a na drugo izađe. Zašto je tomu tako? Možda zato, kako nam pokazuju ti svjedoci, što je za to potrebno ne biti „gluh“ za Riječ. To je opasnost koja nam prijete: obasuti nebrojenim riječima, puštamo također da nam Božja riječ promakne, „isklizne“ iz ruku: čujemo je, ali je ne slušamo; slušamo je, ali je ne čuvamo; čuvamo je, ali joj ne damo da izazove u nama promjenu. Ali, nadasve, čitamo je, ali ne molimo s njom, dočim „molitva mora pratiti čitanje Svetoga pisma da bi ono postalo razgovorom između Boga i čovjeka“ (*Dei Verbum*, 25). Ne zaboravimo dvije izvorišne dimenzije kršćanske molitve: slušanje Riječi i klanjanje Gospodinu. Stvorimo prostora za Isusovu riječ praćenu našom molitvom i dogodit će nam se isto što i prvim učenicima. Vratimo se, dakle, današnjem Evanđelju koje nam donosi dvije geste proizašle iz Isusove riječi: „ostaviše mreže i pođoše za njim“ (*Mk 1*, 18). Ostaviše i pođoše. Zadržimo se nakratko na tome.

Ostaviše. Što to? Lađu i mreže, odnosno život koji su do toga dana vodili. Toliko puta nam predstavlja napor ostaviti svoje sigurnosti, vlastite navike, jer smo u njih zapetljani kao riba u mrežu. Ali onaj koji je u dodiru s Božjom riječju ozdravlja od spona prošlosti, jer živa Božja riječ daje život gledati novim očima, liječi također ranjeno sjećanje usađujući sjećanje na Boga i ono što je učinio za nas. Sveto nas pismo ukrjepljuje u dobru, podsjeća nas tko smo: spašena i ljubljena djeca Božja. „Mirisne Gospodinove riječi“ (usp. SV. FRANJO ASIŠKI, *Pismo vjernicima*) su poput meda, daju životu ljepotu i sklad: pobuđuju Božju milinu, hrane dušu, tjeraju strah, pobjeđuju samoću. I kao što su te učenike nagnale da iza sebe ostave jednoličnost života uz lađe i mreže, tako u nama obnavljaju vjeru, čisteći je i oslobađajući od mnogih natruha, vraćajući je njezinu ishodištu, izvornoj čistoći Evanđelja. Pripovijedanjem o djelima koja je Bog učinio za nas, Sveto pismo razrješuje okove paralizirane vjere i daje nam ponovno uživati kršćanski život kakav on uistinu jest: povijest ljubavi s Gospodinom.

Učenici, dakle, ostaviše; a zatim *pođoše* – ostaviše i pođoše: napredovali su idući za Učiteljem. Naime, njegova riječ, oslobađajući nas od teretâ prošlosti i sadašnjosti, pomaže nam rasti u istini i ljubavi: ona oživljava srce, potresa ga, čisti od licemjerjâ i ispunjava nadom. Sama Biblija potvrđuje da je Božja riječ konkretna i plodonosna: „kao dažd i snijeg“ za tlo (usp. *Iz 55*, 10-11);

„poput vatre“, „slična malju što razbija pećinu“ (*Jr 23, 29*); poput oštrog mača koji „prosuduje nakane i misli srca“ (*Heb 4, 12*); poput nepropadljivog sjemena (*1 Pt 1, 23*) koje, malo i skriveno, klija i donosi plod (usp. *Mt 13*). „U riječi Božjoj je pak tolika moć i sila da je ona [...] hrana za dušu, čisti i trajni izvor duhovnog života“ (DRUGI VAT. KONC., Dogmatska konstitucija *Dei Verbum*, 21).

Braćo i sestre, neka nam ova Nedjelja Božje riječi pomogne radosno se vratiti izvorima vjere koja se rađa iz slušanja Isusa, Riječi Boga živoga. Dok se riječi o Crkvi neprestano izgovaraju i čitaju, neka nam ona pomogne ponovno otkriti Riječ života koja odjekuje u Crkvi! U protivnom ćemo na kraju više govoriti o sebi nego o njemu, a u središtu će biti naše misli i naši problemi, a ne Krist s njegovom riječju. Vratimo se izvorima kako bismo svijetu ponudili živu vodu koju nikako da nađe; i dok društvo i društveni mediji naglašavaju nasilje riječi, mi prigrlimo blagost Božje riječi koja spašava, koja je blaga, koja ne stvara buku, koja ulazi u srce.

I, na kraju, postavimo si nekoliko pitanja. Koje mjesto čuvam za Božju riječ u mjestu gdje živim? Tamo sigurno ima knjigâ, novinâ, televizorâ, telefonâ, ali gdje je Biblija? Držim li u svojoj sobi Evanđelje nadohvat ruke? Čitam li ga svaki dan kako bih našao put u život? Nosim li u torbi mali primjerak Evanđelja kako bih ga čitao? Mnogo sam puta savjetovao da se uvijek nosi Evanđelje sa sobom, u džepu, u torbi, na svom mobilnom uređaju: ako mi je Krist draži od svega drugog, kako ga mogu ostaviti kod kuće i ne nositi njegovu riječ sa sobom? I posljednje pitanje: jesam li pročitao barem jedno od četiri Evanđelja u cijelosti? Evanđelje je knjiga života, jednostavno je i kratko, ali mnogi vjernici nikada nisu pročitali nijedno od početka do kraja.

Braćo i sestre, Bog je, kaže se u Svetome pismu, „sam Tvorac ljepote“ (*Mudr 13, 3*): dopustimo da nas osvoji ljepota koju Božja riječ unosi u život.